

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 490/2026
12.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирјане Ћирковић Мидић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 12К-824/25 од 13.11.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-39/26 од 02.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирјане Ћирковић Мидић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 12К-824/25 од 13.11.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-39/26 од 02.02.2026. године, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 12К-824/25 од 13.11.2025. године одржана је на снази правноснажна пресуда Основног суда у Крагујевцу 12К-432/23 од 08.11.2023. године, потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-214/24 од 08.04.2024. године, којом је окривљени АА оглашен кривим због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика и кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, за која је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 7 месеци, коју ће издржати по правноснажности пресуде у заводу за извршење казни и на новчану казну у одређеном износу од 150.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року новчану казну не плати, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом одлучено је о имовинскоправним захтевима и трошковима кривичног поступка на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-39/26 од 02.02.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Крагујевцу 12К-824/25 од 13.11.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирјана Ћирковић Мидић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 439. тачка 1) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење и одлучивање или да побијане пресуде преиначи тако да окривљеног АА огласи кривим због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика и осуди га на блажу казну затвора, као и да у смислу члана 488. став 3. Законика о кривичном поступку одложи извршење пресуде до одлучивања о поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП јер у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела из члана 208. став 4. Кривичног законика (КЗ). Осим тога у захтеву бранилац указује и да је суд погрешно применио кривични закон на штету окривљеног тиме што га је огласио за кривично дело превара из члана 208. став 4. Кривичног законика иако радње наведене у изреци пресуде не представљају елементе бића овог кривичног дела, већ кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика, којим наводима суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Овако изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, пресудом Основног суда у Крагујевцу 12К-432/23 од 08.11.2023. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-214/24 од 08.04.2024. године, а остављена на снази пресудом Основног суда у Крагујевцу 12-К-824/25 од 13.11.2025. године, утврђено је да је окривљени АА у време и на месту ближе означеном у изреци пресуде „у намери да себи прибави противправну имовинску корист довео у заблуду оштећеног ББ из ... и лажним приказивањем чињеница га навео да му на штету своје имовине преда возило...на тај начин што је најпре лажно приказао

да је заинтересован за куповину возила које је оштећени огласио на продају, а затим се договорио са оштећеним да од њега купи возило за износ од 2.500 евра, али да најпре провери код мајстора у каквом је стању возило, у шта је оштећени поверовао и предао му возило, након чега је окривљени одвезао возило за које није исплатио договорену купопродајну цену, јер ту намеру није имао, већ је исто возило продао за износ од 600 евра, који новац је окривљени задржао за себе...“; „у намери да себи прибави противправну имовинску корист довео у заблуду оштећеног...лажним приказивањем чињеница га навео да му на штету своје имовине преда возило...на тај начин што је лажно приказао оштећеном да је му возило потребно на неколико дана како би превезао неке своје ствари, у шта је оштећени поверовао и предао му возило на послугу уз договор да му окривљени врати возило... међутим, окривљени није вратио возило у договореном року, јер ту намеру није имао већ је возило продао ВВ за износ од 2.100 евра, који новац је окривљени задржао за себе... чиме је на штету оштећеног себи прибавио противправну имовинску корист у износу од 415.672,00 динара“; „у намери да себи прибави противправну имовинску корист довео у заблуду оштећеног ВВ и лажним приказивањем чињеница га навео да му на штету своје имовине преда новац у износу од 2.100 евра... на тај начин што је оштећеном понудио на продају камион марке... лажно приказујући да је возило његово, иако је знао да возило није његово и да нема сагласност за продају возила, па је након договора са оштећеним истом предао возило, лажно обећавајући да ће завршити сву папирологију око превода возила, након чега му је оштећени исплатио износ од 2.100 евра,... а возило је након неколико дана одузето оштећеном од стране полицијских службеника ПУ Ниш чиме је на штету оштећеног себи прибавио противправну имовинску корист у износу од 249.403,56 динара“; „у намери да себи прибави противправну имовинску корист довео у заблуду оштећену ГГ из ... и лажним приказивањем чињеница је навео да му на штету своје имовине преда возило „AUDI A6“ на тај начин што се најпре телефоном лажно представио као радник жандармерије који је заинтересован за куповину аутомобила...затим су се договорили да му оштећена прода ауто за цену од 8.800 евра, али да претходно мало провоза аутомобил и провери га...у шта је оштећена поверовала и окривљеном предала кључеве аутомобила, који је одвезао ауто...међутим, возило није вратио у договореном року, јер ту намеру није ни имао,...чиме је на штету оштећене себи прибавио противправну имовинску корист у износу од 972.718,44 динара“, чиме је на штету оштећених себи прибавио противправну имовинску корист у укупном износу од 1.744.186,00 динара, при чему је био урачунљив, био свестан свог дела и хтео његово извршење, а био је свестан да је његово дело забрањено чиме је извршио једно продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика.

Имајући у виду наведени чињенични опис радњи извршења кривичног дела које је утврђено у изреци правноснажне пресуде, у коме је јасно наведено да је окривљени у периоду од новембра 2017. године до 27.03.2018. године извршио све четири радње извршења продуженог кривичног дела, те узимајући у обзир да су све радње извршене у временској повезаности, на територији Града Крагујевца, да се ради о истоврсним предметима-возилима, да је окривљени поступао са јединственим умишљајем, лажним приказивањем чињеница доводећи у заблуду оштећене да му на штету своје имовине предају возило, односно новац, ради прибављања противправне имовинске користи, да је на описани начин прибавио противправну имовинску корист у укупном износу од 1.744.186,00 динара, из чега произлазе сви субјективни и објективни елементи овог кривичног дела, то и по налажењу Врховног суда, све описане радње представљају

једно продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 61. КЗ, па су супротни наводи браниоца којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани. Самим тим што из чињеничног описа кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим произлазе сви елементи кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 61. КЗ то су неосновани наводи браниоца да је учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац даље у захтеву за заштиту законитости наводи да је изреком осуђујуће пресуде окривљени оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело превара, а да није одређено о ком ставу члана 61. КЗ се ради нити је нумерисана одредба члана 61. став 5. КЗ, а којим наводима бранилац суштински указује на неразумљивост изреке и учињену повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Бранилац у поднетом захтеву наводи да код окривљеног очигледно није постојала свест и воља потребна за постојање јединственог умишљаја, нити је доказано да је постојао јединствени исти циљ који би обједињавао све поступке окривљеног, а којим наводима оспорава постојање умишљаја код окривљеног и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и учињену повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење, а то подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, мора се доставити одлука Уставног суда и Европског суда за људска права.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, међутим, овако нумерисану повреду бранилац у поднетом захтеву не образлаже. Поред тога, бранилац у захтеву указује на учињену повреду Европске конвенције о људским правима, међутим, не доставља, у смислу члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлуку Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људских права окривљеног.

Имајући у виду да бранилац окривљеног у захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, које не образлаже као и на учињену повреду Европске конвенције о људским правима, али да уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку, то је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из напред наведених разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић